



Всички обичаха малката Мария, защото тя беше много ведро и приветливо дете. Никога не бяха я виждали сърдита и в лошо настроение. Това се дължеше на нейното добро религиозно възпитание. Беше примерно православно християнче.

Сутрин не пропускаше кратката утринна молитва. Влизаше в стаята с иконостаса и оставаше съсредоточена няколко минути. Там беше тихо и спокойно. Молитвата не прилича на физическия труд. Тя изисква мисълта да се съсредоточи.

Като започваше деня с Божия благословия, нищо не я смущаваше. Но един ден възникна сложен въпрос и тя реши да го сподели с майка си.

- Мамо, нали не бива да се гневим?

- Разбира се. Аз съм ти казвала, че когато човек се разгневи, прави необмислени постъпки и много грехи - отговори майка ѝ.

- Но защо Христос се разгневил и изпъдил търговците от храма в Йерусалим*? Дори прекатурил масите на продавачите! Той винаги бил много милостив и към лошите хора. Когато го оскърбявали, проявявал голяма кротост.

- Мария, това е свещен гняв, породен от любов към светия храм, към Божия дом.

- Разбирам. Храмът е място за молитва. Там трябва да бъде тихо - каза Мария, удовлетворена от обясненията на майка си.

Дълго беседваха двете за светия храм, който не е обикновен салон за събрания, а място за богослужение, където се извършват Светите Тайнства**. Там невидимо слиза Дух Свети и освещава душите на вярващите.

Мария беше съобразително дете и сама направи заключение за облеклото на богомолците. Тя обясни, че възпитаният човек се съобразява с мястото, на което отива. Например по един начин се облича за физически труд, по друг начин, когато отива на излет в планината, а по съвсем друг, когато отива на някое тържество. Най-много трябва да мисли, когато отива в храма за молитва. Облеклото трябва да бъде скромно и прилично.

А майка ѝ добави:

- Ако можехме да видим с очи присъствието в храма на ангели и светии, ние не бихме издържали техния блясък. Затова в храма не се говори, не се движи без причина, за да не се смуцава молитвеното настроение. А за пари и печалби не бива дори да се мисли.

Мария дълбоко осъзна, че храмът е Дом Божи. Затова, когато се налагаше да говори за храма, тя непременно казваше: „Светият храм“.

Монахиня В. Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-goga-zograph.com (със съкращения)

Забележка: Имената на героите от разказа са измислени и не съвпадат с реални личности.

*В разказа се споменава за събитие, описано в Библията, при което Господ в справедлив гняв изгони търговците от храма:

Приближаваше Пасха иудейска и Иисус възлезе в Йерусалим, и намери в храма продавачи на волове, овци и гълъби, и менячи на пари седнали. И като направи бич от върви, изгъди из храма всички, също и овците и воловете; и парите на менячите разсипа, а масите им прекатури; и на гълъбопродавците рече: вземете това оттук и дома на Отца Ми не правете дом за търговия. (Йоан 2:13-22)

... и им казваше: писано е: "домът Ми е дом за молитва", а вие го направихте разбойнишки вертеп. (Лука 19:46)

**Светите Тайнства са Кръщение, Причастие, Венчание и др.

